

Csohány Kálmán önéletírása

„Pásztón születtem, 1925-ben. Salgótarjánban érettségiztem 1944-ben, 1944–45-ben fakitermelésen dolgoztam a csíki havasokban. 1945–46-ban vasúti pályamunkás voltam Pásztón, 1946–47-ben szénbányász Nagybátonyban.

A helyek és évszámok jelzik azt a gyermek- és fiatalkort, melyek a továbbiakban meghatározták egész életemet és minden munkámat. 1947-ben felvettek a képzőművészeti főiskolára, 1952-ben diplomát szereztem. Mestereim voltak: Hincz Gyula, Ék Sándor, Koffán Károly és a fájdalmasan korán eltávozott Konecsni György. 1952-től kezdve rendszeresen részt veszek grafikusként a hazai és külföldi kiállításokon. Munkásságomat a legtöbb művészetkritikus a hazai folklórisztikus irányzathoz kapcsolja. Nem tiltakozom ellene, de nem is értek egyet vele.

Nem tartom magam folkórművésznek. Én az embereket szeretném megközelíteni. Életüket, érzelmi világukat szeretném a magam eszközeivel ábrázolni. Ehhez a fent idézett gyermekkor szolgál segítségül. Szűkebb hazám embereit ismerem, jól, de úgy érzem, hogy az örömük vagy bánatuk papírra vagy rézlemezre való vetésével egyetemes emberi magatartást közelítek meg. Ez legfőbb célja és értelme munkáimnak.”

(1970)

*Gyula, Dürer-terem
kiállítási katalógus*

JUHÁSZ FERENC

Csohány Kálmán

Művészete magányos és töprengő. A mozdulat helyett a merengés, a magányos eltűnődés alakjai, fái és óriás dohánylevelei, szárnyas lényei állnak rézkarcain, toll, vagy tusrajzain. Valahogy a földbe, az emlékekbe, a múlt-időbe néznek vaskos alakjai, de még a népmese-óriások lándzsahegyéhez hasonlító dohánylevelei, egy-mozdulattal kerekített gömbfái, nagy-lángú, csipkés csillagai is. De visszafojtottságukban is mennyi indulat, türelmetlenség, energia, neurózis és robbanékonyság van ezekben a művekben, ahol egyformán tűnődnek a föld nehéz emberei, a süvegsipkás férfi-angyalok, vagy a csillagokkal és virágokkal körülnőtt lányarcok.

(1967)